

En record de l'Il·lustríssim Senyor Dr. José Sánchez Real

Francesc Bonastre i Bertran

Acadèmic de número. Director de l'Institut de Musicologia Josep Ricart i Matas. fslbb@telefonica.net

El professor Dr. José Sánchez Real nasqué el 12 de gener de 1918 a Gaucín (Màlaga). Estudià la Llicenciatura de Ciències Químiques a la Universitat de Granada, i dugué a terme després, els estudis de doctorat a la universitat Central de Madrid.

Traslladat a Tarragona en la dècada dels quaranta, fou catedràtic de Química de l'Institut Martí i Franquès, del qual esdevingué, anys a venir, director. La seva incardinació a Tarragona produí un efecte beneficiós que es feu palès allà on Sánchez Real actuava: a la seva càtedra a l'Institut, a la Reial Societat Arqueològica Tarraconense, a l'Institut d'Estudis Tarragonins Ramon Berenguer IV, i a tot arreu en què sorgís qualsevol tema del qual pogués tractar i estudiar.

La seva fama com a professor fou extraordinària, i precisament en els dos aspectes de la seva figura com a preceptor i pedagog: la claredat d'exposició, lligada sempre amb una preparació científica admirable, i el seu compromís amb la ciència, en qualsevol de les seves diverses manifestacions, adés de caràcter experimental, adés en les disciplines humanístiques.

Per això, el seu camp d'actuació s'estengué a una temàtica pluridisciplinar, que sabia combinar amb precisió i amb propietat, sempre com a fruit d'una llarga i pregona capacitat de recerca.

Els seus estudis, a part d'aquells en què professionalment estava obligat, giraren molt sovint a l'entorn del patrimoni de l'antiga Tàrraco, tan mancada d'estudis aprofundits en aquella època; Sánchez Real sabé suscitar moltes vocacions científiques; les seves publicacions atiren la capacitat de treball de generacions d'alumnes, i, així mateix, articularen la consciència cívica de la ciutat i de les comarques tarragonines, de les quals esdevingué amant i estudiós. Una mostra ben reeixida del que estic dient fou la seva valent i il·lustrada oposició a la construcció d'un centre comercial, on hi havia una basílica paleocristiana.

En els anys seixanta accedí a la càtedra de la Universitat de València. Des d'allí, emperò, sovintejava les seves estades a Tarragona, a Montblanc, a Altafulla i a tants llocs on hi hagués un monument, un manuscrit, o qualsevol element digne d'estudi, que enriquia l'immens patrimoni del seu llegat en forma de publicacions científiques de tot tipus. La seva vida ha estat un exemple, un model i un regal per a les comarques de Tarragona, que el distingí el 1967 amb la medalla d'or i amb el nomenament de fill adoptiu.

També fou nomenat Acadèmic Corresponent de la Reial Acadèmia d'Història de Madrid, i del Deutsche Archeologische Institut de Berlín.

La seva mort ha accentuat l'admiració i l'agraïment personal i institucional dels llocs en què el seu pas deixà una empremta.

La Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi el nomenà Acadèmic Corresponent el 19 de gener de 1977. Col·laborà amb diverses publicacions del Butlletí de la institució, amb la mítica precisió i pregonesa dels temes tractats.

No ha pogut, emperò, veure un dels seus somnis, la història de l'orgue de Montblanc, que treballàrem conjuntament des d'uns anys ençà: però tenim el compromís ferm que aquest mateix any n'aparegui la publicació, i que es converteixi en un pregon homenatge a la seva figura humana i investigadora.

Que l'il·lustre mestre, polígraf, treballador nat, descansi en pau.

21 de gener de 2009